

„KÖZÖSEN MINDEN MEGOLDHATÓ”

NŐEGYLET

Interjúalany:

P-N. Mária (46 éves), Szeged

Kérlek, mondj néhány mondatot magadról és az egyletről!

Rendben. P-N. Marcsi vagyok, 46 éves. Öt évvel ezelőtt alapítottunk egy nőegyletet Szegeden, 13 barátnő együttműködésével. Akkor 12 munkanélküli volt, én egyedül dolgoztam, mára megfordult ez az arány, mindenki dolgozik, jelenleg én vagyok munka nélkül, most hagytam ott a céget, nemrégén, ahol dolgoztam. Volt egy ilyen elképzelés, hogy a közösségünknek valami többet nyújtunk, illetve a családunknak is, és ebből nőtte ki magát ez az egyesület, a Minden Megoldható Egyesület, ami a volt Bécsi Kávézóban alakult meg. Először programszervezésben, programokban valósult meg, az együtt eltöltött idő határozta meg, tehát például a szórakozás, a kultúra, ilyesmi. Így működött, mert erre volt igény. Ez az egyik oldala az egyesületnek, később jött a többi része, ezek a dolgok bővültek ki más, hasznosabb dolgokkal, és formát öltött az egyesület. Azokkal a dolgokkal, amiken alapszik ma. Úgy kezdődött, hogy bizonyos fajta problémák felmerültek, és erre ilyen esteket szerveztünk, amiken meghívott előadók tartottak előadást, illetve lehetett beszélgetni.

Szülői mintát követnél?

Hát bennem már elég korán kialakult a szociális érzékenység, úgy érzem. Édesanyám nagyon messziről jött, az ő életét alapvetően meghatározta, hogy nem mehetett férjhez ahhoz, aki szeretett, így kiszakadt abból a közösségből, amiben nevelkedett. Az apukámat meg '56 után kirakták az egyetemről, így később mellőzött életet élt. Sose tudtuk meg, valójában mi történt, mert azután nem sokkal meghalt. Ő nagyon empátikus ember volt, nagyon fontosnak tartotta a tanulást, ez bennem is megmaradt, sikerült neki átadnia, és én is szeretném ezt most a gyerekeimnek átadni.

Gyermekkorodban milyen közösségeknek voltál a tagja?

Gyakorlatilag mindenben. Rendkívül izgága gyerek voltam. És érdekes módon mindig vezető voltam. Voltam úttörő meg kisdobos, rajparancsnok. Nagyon élveztem egyébként, és az tetszett, hogy a gyerekkori kapcsolataim természetesen alakultak és szerencsés vagyok, mert egész eddigi életemről elmondható ez. Talán ez a szociális beállítottságom miatt van alapvetően. Mert én azt vettem észre, hogy valahogy én mindig ilyen nyüzsgő típus voltam, és mindig voltak határozott elképzeléseim. És ez másokra jól hatott, illetőleg azt vettem észre a munkáimban, – például 3 évig dolgoztam oktatásvezetőként –, hogy igazából a motivációt tudom átadni. Én abban vagyok jó, hogy ha van egy dolog, amiért lelkesedek, akkor én ezt a lelkesedést tudom nagyon jól átadni.

Milyen közösségek maradtak meg a gyermekkorodból?

Igazándiból az úttörőség hosszantartó volt, és tudjuk miért lett vége. Mondjuk akikkel ott megismerkedtem, azokkal tartjuk a kapcsolatot ma is. Hát volt az énekkar, az is speciális közösség. Meg a sportközösségek. Kosárlabdáztam, meg táncoltam, de azokkal is tartom még ma is a kapcsolatot. Olyan érdekes, mert ezeket már mind nem csináljuk, de a közösséggel még mindig szoros kapcsolatban vagyok. Azt veszem észre, hogy ezeknél a kapcsolatoknál a kapcsolattartás természetesen jött, tehát nem volt benne semmi tudatosság. Nem nagyon szakadtak meg. Néhány barátnőmmel igen, mert viszonylag korán, 18 évesen férjhez mentem, és akkor teljesen a családnak rendeltem alá magam. De ez meg vonzott más közösségeket.

Hogyan alakult a szakmai pályád?

Hát én folyamatosan tanultam, és most, vénségemre járok egyetemre, kommunikáció és magyar szakra. Akkoriban apukám nem nagyon örült, hogy nem megyek egyetemre, de az orvosira nem vettek fel, és a barátnőm anyukája mondta, hogy benyomnak a pártalappal, de én mondtam, hogy így köszönöm, nem akarok és hát eltelt az idő, de most nagyon élvezem, hogy tanulhatok. Rettentően élvezem.

Az egyetem régi titkolt vágyam volt, de a gyerekeim mikor egyetemisták voltak, nem tudtuk volna finanszírozni, hogy én is tanuljak.

A családon kívül melyek a legfontosabb közösségek számodra?

Hát a barátaink. De ez a baráti társaság is érdekesen alakult. Változott folyamatosan. Ugyanis azt vettük észre – mi már ugye 30 éve házasok vagyunk –, hogy amikor rosszabbul megy, akkor úgy leereszt, lelankad az egész. Persze vannak, akik nagyon stabilan megmaradtak mindig. És amikor meg jól megy, akkor mindenki velünk van. És éppen mindenkinek jó ciklusa van. És érdekes, a baráti közösségek az utóbbi időben a barátok barátai hozták be új embereket, és ez roppant mód frissíti a társaságot. Így bővültünk.

Formális közösségek?

A másik típusú közösségekbe meg mindig szerettem tartozni. Tehát, nem tudom, annak idején, '91-ben alapítottuk a Szegedi Nők Klubját, ez egy egyesület volt. Mert éreztük, hogy valamit kellene csinálni, mert akkora változások voltak, meg vidéken a nők, hát a szélre lettünk szorítva, a 30-40-es korosztály, és arra gondoltunk, hogy mindenképpen tenni kell valamit, mert magától ez semmiképpen sem lesz jobb. De nemcsak ilyesmi dolgokban voltam benne, hanem a gyerekeknek a sulijában a szülői munkaközösségekben vettem részt, az iskolaszékben a szakmai csoportokban... Ja igen, és párttag sosem voltam, most jut eszembe, emiatt majdnem ki is raktak az állásomból. Én abba a pártba, ahonnan az édesapámat kirúgták, mondtam, soha nem szállok be. Szerintem nagyon fontos, hogy ha a civilek hallatni akarják a hangjukat, akkor mindenféle vallás- és pártsemleges módon tegyék.

Most milyen közösségeknek vagy a tagja?

Hát most ugye ez az egyesület, illetve most például Domaszéken van 18 egyesület és csináltunk egy olyat, ami ezt a 18 egyesületet összefogja. És közös programokat szervezünk. És hát ez annyira jó, mert vannak köztük például polgárőrök,

nőegylet, gyerekszervezetek, tehát rengeteg féle embert megmozgatunk. Ezen kívül az egyetemi rádió munkájába kapcsolódtam be, a RádióMihez, tehát ott a stúdióban is dolgozom. Ez egy szabadabb közösség, nem annyira kötött, sok mindenbe van beleszólásunk.

Mennyi időt fordítasz ezekre a közösségekre hetente?

Sokat. Rengeteget. Már a kezdetektől kezdve rengeteg időt. Én csinálom például az egyesület honlapjának frissítését, ami önmagában rengeteg időt vesz el, illetve az összes marketing-kommunikációs feladatot, és a programszervezést is. Ha találok valami jót, rögtön megosztom a többiekkel. Ha valami feladat van, azt általában megosztjuk, általában kisebb csoportokat alkotunk, de én sajnos hajlamos vagyok magamra vállalni mindent, mert bennem van – apukámtól örököltem –, hogy amit csinálok, azt jól akarom. De kezdem megtanulni, hogy másokat is be kell vonni, és ők is ugyanolyan jól meg tudják csinálni, ha nem jobban.

Le kell mondanod valamiről a közösségi tevékenység érdekében?

Én nem érzem ezeket lemondásnak. Egyáltalán nem érzem annak. Persze, nyilvánvaló, hogy rengeteg időt vesz el. A családomnak rengeteg időt szenteltem, de most? A gyerekeim nagyok már, kirepülőfélben vannak, sokat találkozok velük, de nekik is megvan már a maguk kis élete. A férjem meg, hát igen érdekes és rendkívül szerencsésnek tartom magam, mert mindenben támogat és ami még jobb: mindenhova jön velem. Azt figyeltem meg, hogy a velem hasonló korú nőknél ez nagyon nagy probléma, mert hirtelen elveszítik a fontosság-érzetüket, és rájuk szakad az idő és ezáltal elveszettnek érzik magukat, és ami a legrosszabb, feleslegesnek. Például miattuk is találtuk ki ezt az egyesületet, többek között.

Mennyi ideje létezik ez a közösség?

2004-ben alakult, november 4-én. Már említettem, hogy a volt Bécsi Kávéházban. Nagyon jó ötletnek tűnt akkor, a közös szál az ismeretség volt, mindannyian ismer-

tük egymást, ez nagy segítség volt az indulásnál. Egy öt-hat fős baráti közösség volt az alap és ehhez lazán kapcsolódtak a többiek.

Eredetileg 13-an voltatok, ugye?

Igen, 13-an.

Most hányan vagytok?

Hú, 39-en, igen, 39-en.

Mennyi az aktív tag?

Hát úgy 20 fő aktívan. Amikor vannak rendezvények, akkor rájuk biztosan lehet számítani, és őket lehet mindenbe bemozdítani. Ez azt jelenti, hogy van 4 rendezvényünk egy évben, három vagy négy, igen. Nőnapkor mindig van egy. Ami még nagyon fontos, ez a november 4-ei születésnapunk és az Apák Napja, ez mindig június végén van. És akkor az Egészségnapot azt vagy megtartjuk vagy nem, attól függ, hogy sikerül. És ezekben a tevékenységekben, úgy veszem észre, hogy szeretnek részt venni a tagok, amikor valamilyen fogalom vagy téma köré csoportosítjuk a rendezvényt. Például tavaly a Nők Hete a nő és a környezet, a nő külső és belső, testi-lelki harmóniájával foglalkozott. És nagyon jó, hogy van ezeknek a rendezvényeknek lazulós része, vannak előadások és olyan is van, hogy például mozgunk, tornázunk, ilyenek. Általában koncert, vagy valamilyen kulturális műsor zárja. Ezen nagyon szívesen vesznek részt. Emellett hat-hét munkahellyel van kapcsolatunk, akiknél szokott lenni például sportnap. Azokon programokat biztosítunk, például gyerekeknek kreatív foglalkozás, hennafestés, hastánc, ilyesmik.

Van szükség új tagokra? Hogyan toboroztok?

Van, igen, szükség van. Érdekes, egyébként hullámszerűen alakul ez a dolog. Az elején hatalmas lendülettel fogtunk bele, 27 pályázatot írtunk, ebből 26-ot elutasítottak forráshiány miatt. Pár hónappal később a pályázat majdnem teljes szövegét

láttuk egy másik pályázatban, mert ugye ezek nyílt pályázatok voltak, amit nagyon durvának tartok, de nem adtuk fel a reményt, mert ez az egyik lényege a dolognak. És akkor volt egy nagyon kemény mag, 15-16 fő, és a második és harmadik évben, amikor egyre jobban hangoztattuk, reklámoztuk magunkat, például a sajtóban, rádióban, meg nyilvánosak voltak ugye a programjaink, így rengeteg embert vonzottak, akkor elkezdtek szállingózni az emberek, úgyhogy toborzással nem foglalkoztunk konkrétan. Amikor háromévesek lettünk, akkor érezhető volt, hogy alábbhagyott a dolog, a kezdeti lelkesedés visszaesett, volt, aki akkor szült, vagy valakinek akkor voltak problémás helyzetben a gyerekei. És abban maradtunk, hogy ugye ez egy nőegylet, anyákkal, főállású dolgozó nőekkel, így amikor ráér, azt az időt szánja ránk. Na most ez elég hektikusan szokott alakulni, mert hát ugye a gyerek, a férj, nem lehet pontosan meghatározni, hogy mikor lesz például beteg a gyerek. Ezért mi sem haragudhatunk, ha valaki nem tud megjelenni, mert a család az első. Tudatában kell lenni a korlátainknak. Így amikor háromévesek lettünk, akkor csináltunk egy olyan közgyűlést, ahol kidolgoztuk a stratégiánkat, és például akkor gondolkodtunk el azon, hogy vegyünk fel férfit az egyesületbe. Alapjában véve két nagy csoportra különül el a közösség, a 30-40 évesek, akik például már anyák illetve a 16-24 évesek, a középiskolás, egyetemista lányok, akik keresik még az útjukat. Őket úgy tudtuk „megfogni”, hogy érdekes programokat találtunk ki, például hastánc, pilates, kreatív foglalkozás. Azok a leg... Hogy is mondjam, a leginkább aktív részeink, mert mondjuk a kirándulós klubunkba hat-nyolc ember jár rendszeresen. Tehát ott nem tudunk olyan szívó hatást kifejteni, hogy bárkit be tudjunk vonzani. Most éppen az egyetemi könyvtárral egyezkedünk, hogy lehessen itt a születésnap rendezvényünk, mert szerintem a fiatalok az a korosztály, akikkel mindenképpen érdemes foglalkozni, mert szerintem a tanult nő különös lehetőségeket rejt magában. Máshogy néz például magára, és tudatosabban szemléli a környezetét is. Hatalmas lehetőségek vannak bennük, mert ötletgazdagok, és ebben mi is nagyon jók vagyunk. És együtt csodákra lehetünk képesek. Szoktunk tartani havonta összejevetelt, ahol semmi mást nem csinálunk, csak ötletelünk. És ebből irtó jó dolgok szoktak kisülni. És az benne a jó, hogy a nők amúgy roppant kreatívan gondolkodnak, és így együtt még jobban előjön.

Milyenek a közösségen belül a kapcsolatok? Vannak kisebb csoportok?

Ez egy nagyon érdekes dolog. Ahogy már említettem, a csapatunk alapvetően egy kemény magból és hozzájuk lazán kapcsolódó baráti közösségből, ismerősökből alakult ki. Nagyon összetartunk, azonban azt vettük észre, hogy amikor olyan célokat tűztünk ki, amik majdnem mindenkinek belefértek az életébe, maximális támogatottság volt, és rendkívül jól tudtunk együttműködni. De amikor már más irányba akartunk elmenni – mert volt egy ilyen időszak, amikor mindenki mást akart –, akkor sokkal nehezebb volt ezt a kohéziót megtartani. Végül is úgy van, hogy tevékenységekhez kapcsolódnak ezek a csoportok. Tehát mondjuk akik has-táncra járnak vagy akik pályázatot írnak, akkor mondjuk a gyerekes programokra járók, kerékpárosok, satöbbi. És akkor ezek mind kisebb közösségek, 3-5-8-10 fős kis csoportok, persze vannak átfedések. És ezek még úgy alakulnak, hogy mindenki behozza a saját ismeretségi köréből azokat, akik erre nyitottak. Hát igen, a hároméves évfordulónkon voltak még erős klikkek. Mert ugye keresték a hibát, hogy miért nem nyerünk pályázatot, miért nem kapunk többet. És mi erre azt mondtuk, hogy mi nem fogunk senkinek sem behízelegni, mert ez távol áll tőlünk. És azt vettük észre, hogy más egyesületekkel szerveződni nem olyan jó dolog, mint ahogyan mi azt naivan elképzeltük, mert bizonyos egyesületek lenyúlják gátlástalanul az ötleteket, a megvalósítás ötleteit vagy akár az egész pályázatot. Szegeden például ezt tapasztaltuk, és nem volt kellemes, mert mindig azt gondoltuk, hogy az ilyenfajta társulásokból csodás dolgok jöhetnek ki, de sajnos csalódnunk kellett. Konkrétan nagyon durva példát is tudnék erre mondani, de ez most nem ennek a helye, úgy hiszem. És akkoriban három-négy ember ki is vált az egyesületből, ez utólag nézve – azt mondhatom – jót tett a csapatnak, mert az akkori állandó feszültség eltűnt. Jóban vagyunk velük, eljönnek programokra, de ők már nem dolgoznak velünk, mert teljesen más irányba akartak elmenni. És egyébként rengeteg csapatépítő tréninget tartunk, hogy megerősítsük azokat, akik érzik, hogy jó helyen vannak. Akik meg ki akarnak válni, azokat pedig segíteni kell abban, hogy sikeresen elszakadjanak. És akkoriban lettünk ilyen sokan is. Ugrásszerűen 15-ről 30 körüli tagszámra bővültünk.

Ebből a csapatból kik állnak hozzád a legközelebb?

Ez nagyon érdekes. Azt hittem, hogy a legközelebbi barátnőim lesznek a legközelebbi pontok a közösségben is. De nem így lett, tévedés volt. Velük továbbra is nagyon jóban vagyunk, együtt dolgozunk, hatékonyan, de... Azt a fajta motivációt nem tudtam nekik átadni. Hanem – érdekes módon – egy nagyon laza baráti szálal kötődő, nálam tíz évvel fiatalabb hölgy lett a legerősebb támaszom. És érdekes mód, a másik ilyen támaszom a nagyobbik lányom. Mindkettőjüket Adrinak hívják. Ők hasonló korosztály, harmincegy-két éves az Adri, a lányom meg 27. Ők voltak azok a húzóerő, akikkel a legerősebb kapcsolat alakult ki. Nagyon sok dolgot csináltunk együtt. És hát ők azok, akik a leghamarabb bemozdíthatók bármire. Például kapok egy telefont, hogy csináljunk valami kreatív, de csak egy napunk van rá. És ők azok, akik – jelképesen, de – minden további nélkül rááldozzák erre az éjszakájukat. Elvárni itt ugyanis nem lehet, mert ez egy önkéntes munka, tehát vagy jön vagy nem. Sokat gondolkodtam, hogy miért pont az Adrikával alakult ki ilyen kapcsolat, és azután végül is arra gondoltam, hogy ez azért lehet, mert nagyon hasonlóak vagyunk. Tehát a munkához, az élethez való hozzáállása ugyanolyan, mint az enyéem. Az alapértékeink hasonlítanak, talán innen eredeztethető. A lányommal pedig hát sok a különbség köztünk. Ő egy rendkívül racionálisan gondolkodó nő. Én például kitalálok mindenfélét, de a megvalósításba már nem gondolok mindig bele, hogy mennyire reális. Ő pedig nagyon racionálisan tud hozzáállni a dolgokhoz, a konkrétumokat nézve. Tehát kiegészítjük némiképp egymást. Itt pont az ellentét, ami mozdít.

Milyen csatornákon kommunikálnak a közösség tagjai a vezetőkkel?

Hát elsődlegesen és leglényegesebben személyesen. A személyes kapcsolatnak óriási jelentősége van. Meg ugye telefonon, és interneten. Van egy honlapunk, ezt nagyon fontosnak tartjuk. Sokan kerestek és ismertek meg minket interneten keresztül. Például a kapcsolattartás egyik fontos színtere az iWiW. Sok barátot találtunk itt. A csajok segítettek megcsinálni a honlapot, mindenki hozta azt a tudást, amit tudott. Az e-mail pedig fontos felület mindenkinek. Elsődlegesen azért a személyes érintkezést tartom a legfontosabbnak.

Mekkora a tagok beleszólási lehetősége a döntésekbe?

Mindent megbeszélünk, ennek a helye a közgyűlés. Pályázatok esetében sokszor szoktunk összejönni, tehát ilyen heti bontásban, megbeszéljük a feladatokat. Egyébként pedig nagyon demokratikus a dolog, tehát úgy szoktuk csinálni, hogy ha valakinek van valami ötlete, megvitatjuk, és a rendelkezésre álló lehetőségeket számba vesszük a megvalósításnál. Tehát mindenki beleszólhat, úgy hiszem, ez más-képp akadozva működhetne csak, így mindenkinek jó.

A tagok mennyire érzik sikeresnek a közösség működését?

Akik... Akik sokat dolgoznak és együttműködnek, azok sikeresnek tartják egyértelműen. Nyilván, akiknek valamilyen szempontból nem tudunk megfelelőt nyújtani, azok nem. Volt olyan távozott tagunk, aki azt mondta, nincs elég program, ami önmagában nevétes, ha végignézzük az elmúlt öt évet. Aztán kiderült, hogy arról volt szó, hogy olyan program nem volt elég, amit ő szeretett volna. Tehát ez egyénfüggő. Neki nem tudtunk olyat adni. De azt gondolom, mondani kell, hogy mit szeretnénk. Az a lényeg, hogy mondjuk meg, beszéljünk róla, így jutunk egyről a kettőre.

A tagok milyen helyzetekben nyújtanak még egymásnak segítséget?

Igen, ez nagyon működik. Akik nem ismerték például egymást, vagy csak látásból, azok nagyon könnyen összebarátkoztak. És jó, mert a közösségen belül azért nagyon sok embertől lehet segítséget kérni és úgy érzem, hogy ők egymástól is mernek. Szóval az egész, hát hogy is fogalmazzak, elég családias. A lelegején volt egy riadólánc, hogy ki kinek szól, ha valami baj van, és ez bejött, mert mindenkinek tudtuk a mobilszámát, és a láncon kívül is lehetett ezeket használni. Például olyan szempontból működik a segítség, hogy ha valakinek valami speciális gondja van, például az egyik lány ment esküvőre, és kreatív ajándékot szeretett volna vinni, és felhívta a kreatívunkat, és neki természetesen volt egy csomó ötlete, össze is jöttek, megcsinálták. Vagy ha mondjuk valakinek valami programja van, a legnagyobb örömmel vigyázunk egymás gyerekeire. Meg olyan is előfordul,

hogya valakit például elhagy a férje, a vállunkat nyújtjuk, lelki vigaszt, nemcsak másfajta segítséget.

Milyen közösségekkel működtek együtt a siker érdekében?

Hát próbálunk minél több közösség felé nyitni. Például nagyon jó kapcsolatot alakítottunk ki az Önkéntes Központtal. Aztán a rádióval vagyunk nagyon jó kapcsolatban, a Rádió Pluszal, azzal már évek óta. Általában hozzájuk szoktunk fordulni. Most, az ötödik születésnapunk kapcsán az MR2-vel próbálkoztunk, úgy néz ki, hogy sikerül, bár mondjuk mi egy régiós csapat vagyunk. Szerbiában vannak kapcsolataink, most Horvátországban találtunk, illetve Erdély felé nyitottunk. Most a RádióMiben fogom csinálni a nők műsorát, jövő félévben kezdem, ez nagy lehetőség, még nem tudom, mi lesz a címe. Ez azt jelenti, hogy hetente egy műsor nőkről nőknek. Aktuális témák lesznek, például ilyenek, hogy női kommunikáció. Ilyesmik. Szóval dolgozunk a kapcsolatokon. De annyi igaz, hogy minél kisebb a közösség, annál hatékonyabb. Például itt voltak az erdélyi testvérfalunkból, lövéteiek, és szerveztünk közös programokat egy alapítványon keresztül. És akkor volt kerekasztal-beszélgetés, ahol elmondták, hogy ők például nagyon figyelnek a kapcsolatokra, sokat beszélgetnek, mégis úgy érzik, hogy a mi közösségünk hatékonyabb. Na most Domaszéken pont az a fajta közösség van, ami ideális, kisvárosi közösség, ott pont az a létszám van, akik tevékenyen töltik idejüket, és hatékony az egész. Azért jöttek el a városból, mert az túl idegen volt, túl nagy. És itt megtalálták a számításait. Sok köztük a kisgyerekes család például. A városban ki kell tapogatni, melyek azok a közösségek, akikkel jól lehet együttműködni. Van egy nagyon klassz szabadkai egyesület, a Szabadkai Mérnökök és Műszakiak Egyesülete. Ez 77 férfit takar. Beszélnek magyarul és hát... Egy kiváló csapat. Egy projektben dolgoztunk együtt. Nagyon érdekesen gondolkodnak. Mindegyik tanult ember. Mindig azt mondják, hogy nekünk itt a nagy hazánkban sokkal jobban kellene figyelniünk a közösségünkre. Érdekes, az erdélyiek meg úgy látják, hogy mi csináljuk jobban. Tény, hogy városos nehezebb. És fontos, hogy ki vezet a közösséget, és az is fontos – hogy is fogalmazzam meg szépen –, hogy mennyire behízelgő, talpnyaló a modorra ebben a szituációban, és hogy milyen kapcsolatokat épített ki. Mi nagyon kevés forrásból dolgozunk. Teljesen a szponzori hálózatra, és a tagdíjakra építünk. Tehát

némiképp függetleníttük magunkat a pályázatoktól. Mert az elég esetleges, hogy melyiket kapjuk meg.

Milyen a társadalmi megítélése a közösségeknek?

Hát elmondom. Nem mondok nevet, de megtehetném. Szeged egyik vezetőjéről van szó. Két vagy három éve volt, hogy a nőnap rendezvényünk egybeesett a szegedi egészségnappal. Ezt jó alkalomnak éreztük, hogy részt vegyünk. Kaptam időpontot, megjelentem, elmondtam, mit szeretnénk, hogy szeretnénk bekerülni ebbe a szegedi programba. Rám nézett, „Mi ez, nőegylet? Mi az a baromság, ami miatt nőegyletet kell szervezni?” – ennyit mondott. Mondtam neki, hogy azért kell ilyeneket szervezni, mert bár erre már nem volt kíváncsi, elfelejtik, hogy itt speciálisan nagyon nagy probléma van például a munkanélküli nőkkel, vagy azokkal, akik gyesről jönnek vissza. Azt mondta, ez őt nem érdekli, szerinte ennek nincsen aktualitása. Van egy ilyen előítéletesség velünk kapcsolatban. Pedig nem vagyunk véresek, szeretjük a férfiakat, és nem vagyunk feministák. De sokan ezt gondolják egyébként rólunk, gondolom a Nőegylet kifejezés miatt.

Mennyire látod sikeresnek a célok megvalósítását?

Alapvetően az volt a célunk, hogy a nőket visszaintegráljuk a munka világába. És hogy mindenki kiegyensúlyozott legyen, hogy a lehető legjobban tudja megvalósítani a céljait, mindegy, milyen célok azok. A másik alapcél az volt, hogy a harmonikus családi élet feltételeinek megteremtéséhez nyújtsunk segítséget. Én úgy érzem, jó úton vagyunk. A kezdethez képest, például a munkanélküli nők dolgoznak. Most éppen a nemzetközi kapcsolatok felé nyitunk, de mindig újabb és újabb célokat tűzünk ki.

Ha pályázaton nagyobb összeghez jutnátok, mire fordítanátok?

Két nagy célunk van most: egy klubhelyiség létrehozása. Illetve, ami még ennél is fontosabb, hogy egy anyagi alapot szeretnénk létrehozni, egy ösztöndíjat. Azoknak a lányoknak, akiknek nincsen lehetőségük – anyagi okok miatt – a tanulásra. Nekik

szeretnénk egy ösztöndíj alapot létrehozni. És nemcsak fiatalokra gondolk. Most egy ilyenfajta dolgot szeretnénk. Most szervezzük a nőegyleti bulit, aminek a bevételéből jó lenne elkülöníteni némi pénzt, és annak a kamatából kezdetben finanszírozni egy főt, és ha lehetőség nyílik, később többet. Mert a tanulás nagyon fontos.

Szell Adrienn